

พ.ร.บ. ควบคุมการฆ่าสัตว์ และจำหน่ายสัตว์เนื้อสัตว์

พ.ศ. 2535

พ.ร.บ. ควบคุมการโฆษณา โดยใช้เครื่องขยายเสียง

พ.ศ. 2493

สำนักงานเทศบาลตำบลเชียงกลม อำเภอปากชม จังหวัดเลย

พระราชบัญญัติ

ควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์

พ.ศ. ๒๕๓๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๕

เป็นปีที่ ๔๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎรแห่งชาติ นำมาตราที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป พระราชบัญญัตินี้จะให้ใช้บังคับในท้องที่ใดเกี่ยวกับสัตว์ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๐๒

(๒) พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๔

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“สัตว์” หมายความว่า สัตว์ที่มีไข่สัตว์ป่า และหมายความเฉพาะโค กระบือ แพะ แกะ สุกร และสัตว์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“เนื้อสัตว์” หมายความว่า เนื้อหรือส่วนเนื้อของสัตว์ที่ตายแล้ว ซึ่งมีได้ปรุงแต่งให้เป็นอาหารหรือมิได้ปรุงแต่งเพื่อให้ออกฤทธิ์ไม่เปื่อยเน่า ทั้งนี้ ไม่ว่าจะอยู่ในร่างแห่งสัตว์นั้นหรือชำแหละแล้ว

“โรงฆ่าสัตว์” หมายความว่า สถานที่ที่ฆ่าสัตว์หรือกักสัตว์ก่อนทำการฆ่า

“โรงชำเนื้อสัตว์” หมายความว่า สถานที่ที่กำหนดให้ทำการฆ่าสัตว์ตามพระราชบัญญัตินี้

“คณะกรรมการควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์” หมายความว่า

“ทบวงกรมตรวจโรคสัตว์” หมายความว่า สัตวแพทย์หรือบุคคลอื่น ผู้ซึ่งอธิบดีหรือราชการส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งให้มีอำนาจหน้าที่ตรวจโรคซึ่งมีในสัตว์หรือเนื้อสัตว์

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรี อธิบดี หรือราชการส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งให้ปฏิบัติราชการตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมการปกครอง

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์” ประกอบด้วยปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข และผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นกรรมการ และ

อธิบดีกรรมการปกครองเป็นกรรมการและเลขาธิการ

มาตรา ๖ ให้คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) ให้คำแนะนำต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงกำหนดเขตที่แยกเขต วิธีการและเงื่อนไขเกี่ยวกับการประกอบกิจการโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์
- (๒) ให้ความเห็นชอบในการออกประกาศหรือระเบียบตามพระราชบัญญัติใน
- (๓) พิจารณาวิธีวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายตามพระราชบัญญัติใน

มาตรา ๗ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนนถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๘ ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งและอนุกรรมการ เพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการตามที่คณะกรรมการมอบหมาย และให้ใช้มาตรา ๗ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา ๙ ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้คณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการมอบหมายมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารหรือสิ่งใด ๆ มาเพื่อประกอบการพิจารณาได้

มาตรา ๑๐ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงดังต่อไปนี้

- (๑) กำหนดที่ตั้ง เนื้อที่ แยกเขต และหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้างและสุขลักษณะของโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์
- (๒) กำหนดวัน เวลาเปิดและปิดโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์
- (๓) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้ผู้ประกอบกิจการปฏิบัติตามเกี่ยวกับการดูแลรักษาความสะอาดเรียบร้อยภายในโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ให้บุคคลอื่นและลูกจ้างและคนอเนกมัย การจัดให้มีที่รวบรวมหรือกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล การระบายน้ำทิ้ง การระบายอากาศ การจัดให้มีการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและป้องกันการระบาดของโรคติดต่อ

มาตรา ๑๑ ผู้ใดมีความประสงค์จะตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และโรงฆ่าสัตว์ ให้ขอรับใบอนุญาตจากอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดโดยกฎกระทรวง

คำขอรับใบอนุญาตให้เป็นไปตามแบบที่กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนดโดยราชกิจจานุเบกษา แต่อย่างใดต้องมีรายการดังต่อไปนี้

- (๑) วัน เดือน ปี ที่ยื่นคำขอรับใบอนุญาต
- (๒) ชื่อและที่อยู่ของผู้ขอรับใบอนุญาต ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นนิติบุคคลต้องยื่นเอกสารหลักฐานหรือสำเนาแสดงการเป็นนิติบุคคลพร้อมกับคำขอด้วย
- (๓) สถานที่ตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์

เมื่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายได้รับคำขอตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายตรวจพิจารณาว่าผู้ขอรับใบอนุญาตได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดโดยกฎกระทรวงหรือไม่ แล้วออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอ

มาตรา ๑๒ ในการนี้ถ้าอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีคำสั่งไม่อนุญาต ผู้ขอรับใบอนุญาตจะมีสิทธิ

อุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง

ให้คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์แล้วแจ้งคำสั่งวินิจฉัยเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์ ถ้าวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด

มาตรา ๑๓ ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงพยาบาล โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้ ณ ที่เปิดชมและเห็นได้ง่ายในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ของตน

มาตรา ๑๔ ในกรณีใบอนุญาตตั้งโรงพยาบาล โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ สูญหาย บุกสูญ หรือถูกทำลาย ให้ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงพยาบาล โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ยื่นคำขอรับใบแทนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบการสูญหาย บุกสูญหรือถูกทำลาย

มาตรา ๑๕ ผู้ใดมีความประสงค์จะฆ่าสัตว์ให้แจ้งจำนวนสัตว์ที่จะฆ่า วันและเวลาที่จะดำเนินการฆ่าสัตว์ และชื่อของโรงฆ่าสัตว์ตามแบบที่กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษาต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ และเสียอาชญากรรมฆ่าสัตว์ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีเป็นโรงฆ่าสัตว์ของราชการส่วนท้องถิ่นหรือหน่วยราชการอื่นใดที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี ให้เสียค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์และค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงด้วย

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกหลักฐานการรับแจ้งเป็นหนังสือให้แก่ผู้ประสงค์จะฆ่าสัตว์ โดยกำหนดวันและเวลาในการฆ่าสัตว์ดังกล่าวตามแบบที่กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๖ เมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงพยาบาล โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ได้ไม่เกินครั้งละหนึ่งเดือน

มาตรา ๑๗ เมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตเคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตแล้วมากระทำความผิดในเหตุอย่างเดียวกันอีกภายในหนึ่งปี ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา ๑๘ ก่อนสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา ๑๖ หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๑๗ ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีหนังสือเตือนให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติตามข้อกำหนดในเวลาที่กำหนด

การส่งหนังสือเตือนตามวรรคหนึ่ง ให้ส่งแก่ผู้รับใบอนุญาต ในกรณีที่ไมพบตัวผู้รับใบอนุญาตให้ปิดหนังสือเตือนไว้ ณ สถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตและให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตได้ทราบค่าเตือนนั้นแล้วตั้งแต่วันเปิดหนังสือเตือน

มาตรา ๑๙ ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตถูกสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ ให้นับมาตรา ๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๐ ภายใต้งบมาตรา ๒๒ ให้ผู้ที่ประสงค์จะฆ่าสัตว์นำสัตว์ไปยังโรงพักสัตว์และจะต้องฆ่าสัตว์นั้นในโรงฆ่าสัตว์ตามวันและเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดตามมาตรา ๑๕ วรรคสาม

มาตรา ๒๑ ห้ามมิให้ผู้ใดนำสัตว์ออกจากโรงพักสัตว์หรือโรงฆ่าสัตว์ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๒๒ ในกรณีที่ต่อไปนี้จะฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์ได้แต่ต้องปฏิบัติตามหลักกำหนดในกฎกระทรวง

- (๑) การฆ่าสัตว์ซึ่งต้องฆ่า ณ ที่ใดที่หนึ่งโดยเฉพาะ ตามพิธีกรรมในทางศาสนา
- (๒) การฆ่าสัตว์ในท้องที่ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแห่งท้องที่นั้นประกาศเป็นครั้งคราวว่าเป็นท้องที่กั้นदार และจำเป็นต้องฆ่าสัตว์ในท้องที่นั้น
- (๓) การฆ่าสัตว์ในกรณีที่มีเหตุสมควรเป็นพิเศษ

มาตรา ๒๓ ในกรณีที่พนักงานตรวจโรคสัตว์มีเหตุควรสงสัยว่าสัตว์ที่จะฆ่านั้นเป็นโรคระบาดหรือเป็นโรคหรือมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนั้นเป็นอาหาร ให้พนักงาน

งานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งงดการฆ่าสัตว์และแยกสัตว์นั้นไว้เพื่อตรวจพิสูจน์ได้

ภายหลังที่ได้ทำการตรวจพิสูจน์แล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่อาจมีคำสั่งให้ดำเนินการฆ่าสัตว์นั้นได้ ในกรณีที่น่าปรากฏว่าสัตว์ที่จะฆ่านั้นเป็นโรคระบาดหรือเป็นโรคที่มีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนี้เป็นอาหาร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นสมควรและสมควรขออนุญาตจากกรม โรงฆ่าสัตว์ให้แก่ผู้ประสงค์จะฆ่าสัตว์นั้น

มาตรา ๒๔ เมื่อได้ฆ่าสัตว์แล้วห้ามมิให้ผู้ใดนำเนื้อสัตว์ออกมาจากรองฆ่าสัตว์ก่อนที่พนักงานเจ้าหน้าที่ ประทับตรารับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์นั้นแล้ว

ในกรณีที่ปรากฏแก่พนักงานตรวจโรคสัตว์ว่าเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ได้ฆ่าเป็นโรคและหรือมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนี้เป็นอาหาร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ ทำลายเนื้อสัตว์นั้นเสียทั้งตัวหรือบางส่วน หรือจัดทำให้เป็นเนื้อสัตว์ที่ควรใช้เป็นอาหารเลี้ยงสัตว์ได้

มาตรา ๒๕ ผู้ใดประสงค์จะจำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายเองหรือมิได้ถูกฆ่า ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นำเนื้อสัตว์ของสัตว์นั้นซึ่งอยู่ในสภาพที่ยังมิได้ฆ่าแหลไปให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ตรวจหรือเป็นกรณีที่สมควรจะขอให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ไปตรวจเนื้อสัตว์นั้นก็ได้ ทั้งนี้ โดยเสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เมื่อพนักงานตรวจโรคสัตว์ได้ตรวจแล้วเห็นว่าเป็นเนื้อสัตว์ที่ควรใช้เป็นอาหารได้ ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประทับตรารับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์นั้นแล้วจึงให้จำหน่ายได้

ในกรณีที่พนักงานตรวจโรคสัตว์เห็นว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ให้ตามมาตรา ๒๔ วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๖ ห้ามมิให้ผู้ใดจำหน่ายหรือมิไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งเนื้อสัตว์ที่ตามกฎหมายนี้ไม่มีขายจึงตาม

มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง

มาตรา ๒๗ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกิน ห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๘ ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๔ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๒๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๕ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ หรือมาตรา ๒๔ ต้องระวาง โทษดังนี้

(๑) ถ้าเป็นโคหรือกระบือ จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับและไม่เกินห้าพันบาท เว้นแต่ตามรายตัวสัตว์ที่ฆ่า หรือทั้งจำทั้งปรับ

(๒) ถ้าเป็นสัตว์นอกจากโคหรือกระบือ จำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกิน ห้าพันบาท เว้นแต่ตามรายตัวสัตว์ที่ฆ่า หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๐ ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ผู้ใดละเมิดกับเจตนา สัตว์ที่ผู้ประสงค์จะฆ่าได้แจ้งไว้ตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับเรียงตามวรรคหนึ่งตาม จำนวนตัวละไม่เกินห้าพันบาทหรือสองพันห้าร้อยบาทตามมาตรา ๒๕ (๑) หรือ (๒) แล้วแต่กรณี

มาตรา ๓๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๔ หรือมาตรา ๒๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน สามเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๒ ในกรณีที่โรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ได้เปิดดำเนินการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว พนักงาน บัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๐๒ อยู่แล้ว ในวันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้บังคับ ให้ถือว่าได้มีการขอรับใบอนุญาตและได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว เนื้อสัตว์นี้ หรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายออกใบอนุญาตให้

ในกรณีตามวรรคหนึ่งไม่กระทบกระเทือนต่อสัญญาที่ผู้ประกอบการได้ทำไว้กับบุคคลใด ๆ เกี่ยวกับ

โรงพยาบาลและโรงพยาบาล และให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่เป็นนิติบุคคลซึ่งโรงพยาบาลและโรงพยาบาลตาม
สัญญาที่แจ้งอยู่ในเขตปฏิรูปสัญญาตามสัญญาที่แนบมาราชการซึ่งเป็นผู้สัญญา

มาตรา ๓๓ ในกรณีที่มีการขาดตัวโดยบุคคลที่ได้รับมอบหมายให้ตั้งโรงพยาบาลและโรงพยาบาล
ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการขาดตัวและจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๐๒ อยู่แล้ว ในกรณีที่
พระราชบัญญัติใช้บังคับ ให้มาตรา ๕ มาตรา ๖ และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการขาดตัว
และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๐๒ ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าการมอบหมายที่แจ้งสิ้นสุดลง และใน
กรณีดังกล่าวให้ผู้ที่ประสงค์จะขาดตัวที่โรงพยาบาลดังกล่าวเสียค่าธรรมเนียมสำหรับโรงพยาบาลและค่าธรรมเนียม
สำหรับโรงพยาบาลตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติได้

มาตรา ๓๔ บรรดาพระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งที่
ออกตามพระราชบัญญัติควบคุมการขาดตัวและจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๐๒ ให้ยังคงใช้บังคับต่อไป
เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ จนกว่าจะมีพระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบ
ข้อบังคับ และคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๓๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ
ออกกฎกระทรวงกำหนดเขตราชการและค่าธรรมเนียมไม่เกิดรายพระราชบัญญัตินี้ ลดหรือยกเว้นอากร
หรือค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนี้ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

อานันท์ ปันยารชุน

นายกรัฐมนตรี

อัตราอาหารและค่าธรรมเนียม

๑. อาหารการฆ่าสัตว์

โต	ตัวละ	๑๒ บาท
กระบือ	ตัวละ	๑๕ บาท
สุกร	ตัวละ	๑๐ บาท
สุกรที่มีน้ำหนักต่ำกว่า ๒๒.๕ กิโลกรัม	ตัวละ	๕ บาท
แพะ หรือ แกะ	ตัวละ	๕ บาท
สัตว์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง	ตัวละ	๕ บาท

๒. ค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์

โต	ตัวละ	๑๒ บาท
กระบือ	ตัวละ	๑๕ บาท
สุกร	ตัวละ	๑๕ บาท
แพะ หรือ แกะ	ตัวละ	๕ บาท
สัตว์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง	ตัวละ	๕ บาท

๓. ค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์

ตัวละ ๓ บาท

๔. ค่าธรรมเนียมการประทับตรารับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ที่แลงหรือมิได้แลงฆ่าตามพระราชบัญญัตินี้

- (ก) ค่าพาหนะของพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามระเบียบว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของทางราชการ
- (ข) ค่าเบี้ยเลี้ยงของพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามระเบียบว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของทางราชการ
- (ค) ค่าธรรมเนียมการประทับตรารับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์

โต	ตัวละ	๑๒ บาท
กระบือ	ตัวละ	๑๕ บาท
สุกร	ตัวละ	๑๐ บาท
สุกรที่มีน้ำหนักต่ำกว่า ๒๒.๕ กิโลกรัม	ตัวละ	๕ บาท
แพะ หรือ แกะ	ตัวละ	๕ บาท
สัตว์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง	ตัวละ	๕ บาท

๕. ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์

โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์   ฉบับละ ๒๐๐ บาท

๖. ค่าธรรมเนียมใบแทนใบอนุญาต

ฉบับละ ๕๐ บาท

พระราชบัญญัติ

ควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง

พ.ศ. 2493

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช

รังสิต กรมขุนเทพนครแพรท

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ให้ไว้ ณ วันที่ 30 มกราคม พ.ศ. 2493

เป็นปีที่ 5 ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นเป็นการสมควรควบคุมการโฆษณา โดยใช้เครื่องขยายเสียงให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและเหมาะสม และให้ใช้บทบทไทยในการโฆษณา

พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493"

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับในจังหวัดพระนครและธนบุรี ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้คำว่า "โฆษณา" หมายความว่า การบอกกล่าวแจ้งความแนะนำหรือแสดงความคิดเห็นแก่ประชาชน

มาตรา 4 ผู้ที่จะทำการโฆษณา โดยใช้เครื่องขยายเสียงกำลังไฟฟ้า จะต้องขอรับอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกใบอนุญาตแก่ผู้ขอรับอนุญาต และให้มีอำนาจกำหนดเงื่อนไขในใบอนุญาตว่าด้วยเวลาสถานที่และเครื่องอุปกรณ์ขยายเสียง และผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดนั้น

มาตรา 5 ใบอนุญาตที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ออกให้แก่ผู้ทำการโฆษณา ตามความในพระราชบัญญัตินี้ ให้คุ้มครองถึงผู้ใช้เสียงและควบคุมเครื่องขยายเสียงในการโฆษณา และบุคคลเช่นว่านี้ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตด้วย

มาตรา 6 พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีอำนาจสั่งผู้ใช้เสียง หรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงให้ลดลงได้ เมื่อปรากฏว่าเสียงที่โฆษณานั้นก่อความรำคาญแก่ประชาชน

ถ้าการโฆษณากระทำได้เกินเงื่อนไขในใบอนุญาต หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานที่สั่งตามความในวรรคก่อน ให้เจ้าพนักงานดังกล่าวมีอำนาจสั่งให้หยุดโฆษณาได้

มาตรา 7 การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง จะต้องโฆษณาเป็นภาษาไทย

มาตรา 8 พระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช้บังคับแก่การโฆษณา

(1) คำสอนในทางศาสนา

(2) ของหน่วยราชการของรัฐ

(3) ทหาเสียงเพื่อประโยชน์แก่การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทน สมาชิกจังหวัด สมาชิก

สภาเทศบาล ซึ่งโฆษณาเป็นภาษาไทย

(4) กิจการของสมาชิกวุฒิสมา สมาชิกสภาผู้แทน สมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาเทศบาล ซึ่งโฆษณาด้วยตนเองเป็นภาษาไทย..

(5) กิจการเกี่ยวกับการมหรสพเฉพาะในโรงมหรสพและในระหว่างเวลาที่แสดงมหรสพ

(6) กิจการของได้บุคคลที่มีวัตถุประสงค์ เพื่อการอำนวยการและระดมทุนซึ่งใช้บุคคลนั้นโฆษณาเป็นภาษาไทย

มาตรา 9 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 4, มาตรา 5 หรือคำสั่งของเจ้าหน้าที่ความผิดที่กล่าวมาในมาตรา 6 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท และให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจสั่งเรียกเอาใบสนุญขาดไว้ด้วย

ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 7 มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งเพิกถอนใบสนุญขาดเล็กน้อย

มาตรา 10 ให้นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยวิเศษ การละ เสนอพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และออกกฎกระทรวง

(1) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตซึ่งต้องไม่เกินเกณฑ์ 100 บาท

(2) กำหนดกิจการอื่น ๆ เพื่อไปปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนี้ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา แล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. หิบลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

กฎกระทรวง

(พ.ศ. 2493)

ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณา
โดยให้เครื่องขยายเสียง

พ.ศ. 2493

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยให้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493 นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ผู้ใดประสงค์จะขอลอนุญาติทำการโฆษณาตามความในมาตรา 4 ให้ยื่นคำขอตามแบบ ขม. 1 ภายใตฎหมายต่อไปนี้

ข้อ 2 ขอลอนุญาติให้ทำการโฆษณาในที่สาธารณะ ให้ใช้แบบ ขม. 2 ภายใตฎหมาย

ข้อ 3 ค่าธรรมเนียมการอนุญาติให้เรียกเก็บ ดังนี้

(1) การโฆษณากิจการที่มิใช่เป็นไปในทำนองการค้า จมบละ 10 บาท

(2) การโฆษณากิจการที่เป็นไปในทำนองการค้า

ก. โฆษณาเคลื่อนที่ จมบละ 60 บาท

ข. โฆษณาประจำที่ จมบละ 75 บาท

ให้ไว้ ณ วันที่ 21 สิงหาคม 2493

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

บ.เทพหัสดิน ณ อยุธยา

ลงนามแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ระเบียบปฏิบัติการยื่นคำร้องและ

การพิจารณาออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณา
โดยใช้เครื่องขยายเสียง

นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493 บัญญัติระเบียบปฏิบัติการยื่นคำร้องและการพิจารณา ออกใบอนุญาตให้ทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ดังต่อไปนี้

การยื่นคำร้องขอทำการโฆษณา

ข้อ 1 ผู้มีใบอนุญาตให้มีเพื่อใช้เครื่องขยายเสียงและไมโครโฟน ประสงค์จะใช้เครื่องนี้ทำการโฆษณา ให้ยื่นคำร้องตามแบบ ขบ. 1 ต่อเจ้าพนักงานตำรวจเจ้าของท้องที่ซึ่งผู้ยื่นคำร้องมีภูมิลำเนาอยู่ หรือสถานที่โฆษณาที่อยู่ในเขตอำนาจ

การยื่นคำร้องโดยมาเพื่อซึ่งได้รับมอบฉันทะโดยถูกต้องจากผู้มีใบอนุญาต จะพิจารณาให้ทำได้

ข้อ 2 เป็นหน้าที่ของตำรวจท้องที่ที่ได้รับคำร้องนี้ พิจารณาคำร้องขอโดยคำนึงถึงเวลาที่เวลา และเครื่องอุปกรณ์ที่จะทำการโฆษณา แล้วแสดงความคิดเห็นไว้ในคำร้องนี้เพื่อผู้ตรวจจะนำไปและรอดผู้ออกใบอนุญาต

การออกใบอนุญาตให้ทำการโฆษณา

ข้อ 3 พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยประกาศแต่งตั้ง เป็นพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

เมื่อพนักงานผู้ออกใบอนุญาตได้รับคำร้องตามข้อ 2 แล้ว ให้รีบพิจารณาแล้วโดยคำนึงความคิดเห็นของตำรวจท้องที่ มาเป็นหลักฐานประกอบการพิจารณาในการออกใบอนุญาตด้วย

ข้อกำหนดและประเภทใบอนุญาต

ข้อ 4 ใบอนุญาตให้ทำการโฆษณาในที่สาธารณะ ให้ออกตามแบบ ขบ. 2 และให้มีกำหนดเวลาตามที่เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตจะได้ระบุไว้ในใบอนุญาตเป็นประเภท ๆ ดังนี้

ประเภท 1 การโฆษณาในกิจการที่ไม่เป็นไปโดยการค้า หรือละไม่เกิน 15 วัน

ประเภท 2 การโฆษณาที่เป็นไปโดยการค้า

ก. โฆษณาเคลื่อนที่ คราวละไม่เกิน 5 วัน

ข. โฆษณาประจำที่ คราวละไม่เกิน 15 วัน

สถานที่ห้ามอนุญาตและห้ามใช้เสียงโฆษณา

ข้อ 5 ห้ามอนุญาตและห้ามใช้เสียงโฆษณาในระยะใกล้กว่า 100 เมตร จากบริเวณสถานที่ใด สถานที่หนึ่ง ดังต่อไปนี้

ก. โรงพยาบาล

ข. วัด หรือสถานที่บำเพ็ญกุศลกิจ และ

ค. ทางแยกที่มีการสัญจรไปมาติดกันอยู่เป็นปกติ

ข้อ 6 ห้ามใช้เสียงโฆษณาในระยะใกล้กว่า 100 เมตร จากบริเวณสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง ดังต่อไปนี้

ก. โรงเรียนระหว่างทำการสอน

ข. ศาลสถิตยุติธรรมในระหว่างเวลาพิจารณา